मदान्धमाजौ समुदीर्णदर्पं सिंहो जिघांसन्निव वारणेन्द्रं । सोऽभ्यद्रवत् भीष्मसनीकमध्ये क्रुद्धो महेन्द्रावरजः प्रमाथी ।
व्यालम्बिपीतान्तपटश्चकाशे घनोयथा खे चिरमापिनद्धः । सुदर्शनश्चास्य रराज शौरेस्तच्चक्रपद्मं सुभुजोरुनालं ।
यथादिपद्मं तरुणार्कवर्णं रराज नारायणनाभिजातं । तत्कृष्णकोपोदयसूर्य्यबुद्धं क्षुरान्ततीक्ष्णाग्रसुजातपत्रं । २६००
तस्यैव देहोरुसरः प्ररूढं रराज नारायणबाहुनालं । तमात्तचक्रं प्रणदन्तमुच्चैः क्रुद्धं महेन्द्रावरजं समीक्ष्य ।
सर्व्वाणि भूतानि भृशं विनेदुः क्षयं कुरूणामिति चिन्तयित्वा । स वासुदेवः प्रगृहीतचक्रः संवर्त्तयिष्यन्निव जीवलोकं ।
अभ्युत्पतन् लोकगुरुर्व्वभासे भूतानि धक्ष्यन्निव धूमकेतुः । तमापतन्तं प्रगृहीतचक्रं समीक्ष्य देवं द्विपदाम्बरिष्ठं ।
असम्भ्रमात् कार्म्मुकबाणपाणीरथे स्थितः शान्तनवोऽभ्युवाच । एह्येहि देवेश जगन्निवास नमोऽस्तु ते शार्ङ्गगदासिपाणे ।
प्रसह्य मां पातय लोकनाथ रथोत्तमात् भूतशरण्य सङ्ख्ये । त्वया हतस्येह ममाद्य कृष्ण श्रेयः परस्मिन्निह चैव लोके । २६०५
सम्भावितोऽस्म्यन्धकवृष्णिनाथ लोकैस्त्रिभिश्च प्रथितप्रभावः । श्रुत्वा वाचः शान्तनवस्य कृष्णो वेगेन धावंस्तमथाभ्युवाच ।
त्वं मूलमस्येह भुवि क्षयस्य दुर्य्योधनश्चाद्य समुद्धरिष्यसि । दुर्द्यूतदेवो नृपतिर्निवार्य्यः सुमन्त्रिणा धर्म्मपथि स्थितेन ।
त्याज्योऽद्य वा कालपरीतबुद्धिर्धर्म्मातिगो यः कुलपांसनः स्यात् । भीष्मस्तदाकर्ण्य यदुप्रवीरं राजा परं दैवतमित्युवाच ।
त्यक्तस्तु कंसो यदुभिर्हितार्थं सम्बाध्यमानो न बुबोध राजा । क्लेशाय दैवादिपरीतबुद्धिः श्रोता हितं यस्य न कश्चिदस्ति ।
रथादवप्लुत्य ततस्त्वरावान् पार्थः पदा द्रुत्य यदुप्रवीरं । जग्राह पीनोन्नतलम्बबाहुं बाहोर्हरिं व्याघ्रतपीनबाहुः । २६१०
निगृह्यमाणस्तु तमादिदेवो भृशं सरोषः किल चात्मयोगी । आदाय वेगेन जगाम जिष्णुं विष्णुर्महावात इवैकवृक्षं ।
पार्थस्तु विष्टभ्य बलेन पादौ भीष्मान्तिकं तूर्णमभिद्रवन्तं । बलान्निजग्राह शनैर्महात्मा पादेऽथ राजन् दशमे कथञ्चित् ।
अवस्थितश्च प्रणिपत्य कृष्णं प्रीतोऽर्ज्जुनः काञ्चनचित्रमाली । उवाच कोपं प्रतिसंहरेति गतिर्भवान् केशव पाण्डवानां ।
न हास्यते कर्म्म यथाप्रतिज्ञं पुत्रैः शपे केशव सोदरैश्च । अन्तं गमिष्यामि यथा कुरूणां त्वयाहमिन्द्रानुज सम्प्रयुक्तः ।
ततः प्रतिज्ञां समयञ्च तस्य जनार्द्दनः प्रीतमना निशम्य । स्थितः प्रिये कौरवसत्तमस्य रथं सचक्रः पुनरारुरोह । २६१५
स तानभीषून् पुनराददानः प्रगृह्य शङ्खं दिवतां निहन्ता । निनादयामास दिशो नभश्च स पाञ्चजन्यस्य रवेण शौरिः ।
आविद्धनिष्काङ्गदकुण्डलं तं रजोविकीर्णाञ्चितपद्मनेत्रं । विशुद्धदंष्ट्रं प्रगृहीतशङ्खं विचुक्रुशुः प्रेक्ष्य कुरुप्रवीराः ।
मृदङ्गभेरीपटहप्रणादा नेमिस्वना दुन्दुभिनिःस्वनाश्च । ससिंहनादाश्च बभूवुरुग्राः सर्व्वेष्वनीकेषु ततः कुरूणां ।
गाण्डीवघोषः स्तनयित्नुकल्पो जगाम पार्थस्य नभो दिशश्च । जग्मुश्च बाणा विमलाः प्रसन्नाः सर्व्वा दिशः पाण्डवचापमुक्ताः ।
तं कौरवाणामधिपो बलेन भीष्मेण भूरिश्रवसा च सार्द्धं । प्रत्युद्ययावुद्यतबाणपाणिः कक्षं दिधक्षन्निव धूमकेतुः । २६२०
अथार्ज्जुनाय प्रजहार भल्लान् भूरिश्रवाः सप्त सुवर्णपुङ्खान् । दुर्य्योधनस्तोमरमुग्रवेगं शल्यो गदां शान्तनवश्च शक्तिं ।
स सप्तभिः सप्तशरप्रवेगान् संवार्य्य भूरिश्रवसा प्रमुक्तान् । शितेन दुर्य्योधनबाहुमुक्तं क्षुरेण तत्तोमरमुन्ममाथ ।
ततः शुभामापततीञ्च शक्तिं विद्युत्प्रभां शान्तनवेन मुक्तां । गदाञ्च मद्राधिपबाहुमुक्तां द्वाभ्यां शराभ्यां निचकर्त्त वीरः ।
ततो भुजाभ्यां बलवद्विकृष्य चित्रं धनुर्गाण्डिवसप्रमेयं । माहेन्द्रमस्त्रं विधिवत् सुघोरं प्रादुश्चकाराद्भुतमन्तरीक्षे ।
ततोत्तमास्त्रेण ततो महात्मा सर्व्वाण्य नीकानि महाधनुष्मान् । शरौघजालैर्व्विमलाग्निवर्णैर्निवारयामास किरीटमाली । २६२५
शिलीमुखाः पार्थधनुर्व्विसृष्टा रथान् ध्वजाग्राणि धनूंषि बाहून् । निकृत्य देहान् विविशुः परेषां नरेन्द्रनागेन्द्रतुरङ्गमाणां ।